

Имаше едно време единъ пестеливъ човѣкъ. Казваше се дѣдо Марьо. Ама толкова бѣше пестеливъ, че всички му се чудѣха. Сутринъ съ едно варено яйце трѣгваше за нивата и вечеръта връщаше половината. Хлѣбъ ядѣше много, но гостбата пестѣше. Ако бабата му турѣше въ торбата бучка сиренце, чакъ подирѣ една недѣля ще я намѣри цѣла цѣленичка, оваляна въ трохи и пожълтѣла. А бѣше здравъ и изпеченъ човѣкъ дѣдо Марьо. Работѣше отъ мракъ до мракъ земята си. Имотенъ бѣше, но въ кръчма и кафене не влизаше. Когато се срѣщаха съ дѣдо Никола Кодата тоя все му подхвърляше нѣкоя дума на подигравка.

— Какъ е, дѣдо Марьо, сби-

рашъ ли ги, сбирашъ ли ги жълтичкитѣ?

— Какво каешъ? — жълтичкитѣ ли? Нѣмамъ жълтици азъ. Отде да ги имамъ?

Дѣдо Марьо макаръ и да си скжтваше спечеленото, никой не знаеше, какво има. Таенъ човѣкъ бѣше и не се хвалѣше. Той знаеше, че това, което дѣсното око види и знае, лѣвото не трѣбва да го знае. Но хората се досѣщаха за богатството му, понеже никога не похарчваше пара, освенъ за имотъ.

— Казватъ ората — имане си намѣрилъ, — го подкачи пакъ Кодата.

— Не съмъ намѣрилъ имане.

— Ехъ, де, де. . . едно гърне било.